

Prædiken til Sidste søndag i kirkeåret

Matt. 25, 31-46

Når jøderne er nået gennem årets læsninger af de fem mosebøger, så skal der festes. Festen kaldes Simchat Torah, og den begynder i synagogen, og fortsætter derefter ude i gaden med dans og sang. En af mine gamle professorer fortalte om, hvordan han fra sidelinien under et længere ophold i Mellemøsten havde oplevet denne fest. Det ortodokse præsteskab, som han til dagligt så gå rundt med from mine, lod sig denne dag og nat beruse i sang og god vin til den lyse morgen.

Også vi er nået igennem. Hos os er det den første tekstrække i alterbogen, og vi skal derfor i dag sige farvel til endnu et kirkeår. Så derfor har vi grund til at feste. Vi har gennem de sidste 12 måneder hørt om Ordet, der blev til kød hin julenat i Betlehem. Hvordan Gud blev menneske for at komme os nær med sin tro, sit håb og sin kærlighed. Om Jesu vandring blandt alle slags mennesker: rene som urene, retfærdige og uretfærdige, fortabte og frelst. Om hvordan han gang på gang gik i rette med menneskeskabte regler og udfordrede sølle men ofte forhærdet argumentation, der forhindrede næstens liv i at blomstre. Vi har hørt om, hvordan han har trøstet de udstødte og velsignet de fortabte. Om hvordan Jesus vendte op og ned på, hvad evangeliets personer - og for den sags skyld vi andre - troede var ret og

rimeligt. Og vi har igen og igen hørt, hvordan han har lovet os alle, at lige meget hvad, så er han med os til verdens ende. For han vil altid lede efter det får, som måtte være kommet på afveje. Og blive ved indtil det er fundet.

Vi har hørt om, hvordan Jesus blev hånet, pint, forrådt, svigtet og til sidst korsfæstet. Og på trods af det fastholdt han sin ubetingede kærlighed til os mennesker. En kærlighed der overtrumfer alt, selv døden og derfor opstod Jesus Kristus påskemorgen som et levende håb om det evige liv!

Så derfor er der al god grund til at feste. Men på en måde kan jeg godt synes, at Matthæus kommer ind og ødelægger den gode stemning. For midt i denne fryd og jubel, som vi hørte om i læsningen fra Det gamle Testamente, skal dagens evangelist absolut lige fortælle lignelsen om, hvordan Menneskesønnen engang vil vende tilbage og velsigne fårene og forbande bukkene.

Det er en historie, der meget nemt kan sprede fortvivlelse. For hvordan vil det gå mig på dommens dag? Er jeg et får og skal stå ved den højre side, eller er jeg en bukke, og skal jeg dømmes ud til venstre. Lyder dommen på velsignelse eller på forbandelse?

Det er lige som om feststemningen kølnes. Og ikke nok med det, for tvivlen medfører også, at flere andre spørgsmål melder sig.

For kan det virkelig passe, at dommen afhænger af min helt egen evne til at gøre gode gerninger? Lærer vi ikke den ganske tid noget helt andet nemlig, at vi retfærdiggøres gennem tro og aldrig gennem gode gerninger - "sola fide" som et af reformationens mantraer lyder: Troen alene? Lærer vi ikke den ganske tid, at gode gerninger nok bringer os nærmere andre mennesker, men ikke bringer os nærmere Gud?

Ifølge Matthæus afhænger Guds dom bogstaveligt talt af, hvordan vi har behandlet hinanden i forhold til: at give mad til den sultne, give drikke til den tørstige, tage sig af den fremmede, give tøj til den nøgne, se til den syge og endelig besøgt den, der sad i fængsel.

Hvis jeg sådan rent bogstaveligt skal gøre kort status - sådan som vi ofte gør ved afslutningen på et år eller et forløb -, så er der bestemt ikke meget at råbe hurra for. Evangelistens tale fylder mig med erkendelsen af ufuldkommenhed. Ja, jeg kan vist lige så godt krybe til korset og indstille mig på at tage opstilling i bukke-køen og sagte men sikkert forberede mig på den endelige forbandelse. Festen er slut! Der er ikke noget at komme efter, som en kendt politiker udtalte, da han selv på et tidspunkt skilte får og bukke, men det er en helt anden snak

I vores verden, nær som fjern, findes der sult, tørst, fordrevne, nøgne, syge og indespærrede. Der findes tvivl, frygt og sorg. Mennesker som oplever livet som en sand forbandelse, for deres skæbne har pålagt dem at bære et åg så tungt, så man ville hå-

be, at det var løgn. Men, ja, sådan er livet og verden også, desværre. Kristendommen er ingen lykkeligion. Den lover os hverken guld eller grønne skove. Den forhindrer ikke, at vi rammes af ulykker og nedtur. Derimod er kristendommen en tiltale til hver enkelt af os. Og i dag minder Jesus os om, at vore liv altid griber ind i hinanden, og derfor vil ethvert menneskes forbandelse også altid være min forbandelse. Hvilket må betyde, at enten er vi alle omsluttet af Guds velsignelse, eller også er vi alle forbandet og dømt ude.

I et og alt har vi fået overdraget ansvaret for vore medmennesker - og os selv. Det siger Vorherre Jesus Kristus igen og igen. Vi har hørt det gennem hele kirkeåret. Det bliver os fortalt ved hver eneste gudstjeneste. Og det er ikke anderledes i dag: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort imod mig.

For det er altid i mødet med et medmenneske, at jeg bliver dømt. Og derfor vil jeg hævde, at teksten primært handler om livet her og nu! Det er i "øjeblikket", at hammeren falder. Og at bekymre sig om den hinsidige personlige dom kunne nemt reducere medmennesket til et redskab i min higen efter den evige frelse. Med andre ord ville min væren i verden blive en vandring, hvor jeg "hopper" fra den ene næste til den næste for at samle frelses-egoistiske point. En slags eksistentielt Mario-spil.

Det at leve nu og her sammen med næsten, dvs. den, der nu er i nærheden, "en af disse mindste små", dét er det hele. Og det ikke at leve sammen med næsten, den, der nu er i nærheden, ja, det fører til ensomhed, tomhed eller fortabelse. Så simpelt er det på

papiret, og dog er det så svært i virkeligheden!

Paulus skriver i Romerbrevets kapitel 7: Viljen har jeg, men udføre det gode, kan jeg ikke. For det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke, men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg. Se, Paulus var ikke kun en dygtig teolog. Med dette citat er han også noget af en menneskekender. For uden at fornærme nogens godhed så dækker citatet nok over virkeligheden for langt de fleste dødelige. Den eneste, der i et og alt kunne gøre det gode, var Guds egen søn. Jesus ser ethvert lidende menneske. Hans egen vandring på jorden var en vandring gennem lidelse, hvor han langfredag på korset desperat skreg sin afmægtighed ud: "Min Gud, min Gud hvorfor har du forladt mig?" Så midt i den allerstørste og mest angstfulde afmægtighed er Jesus Kristus tilstede. Det er, hvad vi håber. Selv når vi overser "en af disse mindste små" - og det er der mange grunde til, at vi gør - og strejfes af forbandelsens mørke skygge, så er Kristus at ane. For det har Han lovet os. Han har lovet os at være med os helt til verdens ende.

I hverdagen her og nu, hvor vi igen og igen kommer til kort overfor vores egen og andres lidelse. Der hvor diverse undskyldninger hører op, og vi nøgternt må konstatere, at vi ikke slår til, der lader Gud sin dom falde. En dom med dobbelt udfald: Ja, du er en synder, du slår ikke til og ser ikke altid den anden, og samtidig er du elsket og tilgivet. Så derfor, lige præcis derfor er der igen grund til at bukke under. For Gud lader nåde gå for ret.

Så der er altså god grund til at feste. Vi har al god grund til at fejre gudstjeneste sam-

men; sige hinanden tak for det gamle kirkeår. Glæde os over, at den lille dreng er blevet båret til dåben. Og endnu mere fryde og juble over, at evangeliet sætter mennesker fri og igen og igen indgyder os mod til at tage ansvar og leve på trods af svigt og ufuldkommenhed. Og derfor kan og skal vi sige:

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
Du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
Højtlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen

Henriette Pedersen, Budolfi, Aalborg

Salmer: 431 - 560 - 450 - 274 - 6

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk